

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Jungfru Marie bebådelsedag

”Guds mäktiga verk”

1 Sam 2:1-10

Kol 1:15-20

Luk 1:26-38

Ps: 480, 164, 396, 481

Den här dagen handlar om ett oväntat möte, ett möte mellan himmel och jord, mellan ängeln och Maria. Maria var en helt vanlig flicka i 15-årsålder som bodde i en oansenlig liten stad ute på landsbygden i Galiléen. Här i denna vanliga stad fick Maria uppleva ett alldeles ovanligt möte, ängeln Gabriel sänds till henne för att berätta vad Gud har för planer med henne. Gud väljer ut det vanliga och gör något unikt av det.

Maria var knappas förberedd, hon var upptagen med sina vardagssysslor när ängeln plötsligt dyker upp. Han frågade inte efter hennes föräldrar, det var henne som han kommit för att träffa.

Bibeln innehåller många berättelser om hur Gud söker upp vanligt människor just när de är upptagna med annat, för att kalla den till stora uppdrag. Ja, Gud kan använda även vanliga människor, det hänger trots allt inte på människan utan på Gud. Rubriken idag är ju Guds mäktiga verk, inte *Marias* mäktiga verk. Maria var redskapet i Guds hand, hon var föremålet för Guds handlande: ”stora ting låter den Mäktige ske med mig... han gör mäktiga verk med sin arm” som hon sjunger i sin lovsång, Magnificat.

Ja, det är Gud som utför det som sker med henne, samtidigt gör Gud inget utan en människas medgivande. Gud *kallar*, han tvingar inte. Det är på samma sätt här. På Guds uppdrag lägger ängeln fram för Maria vad saken gäller: hon ska bli havande och föda en Son. Det är det i och för sig många kvinnor som gjort. Men detta var något alldeles speciellt: det var Guds egen son som hon skulle bli mamma åt.

Innebörden av detta kunde hon nog knappast förstå. Hur skulle hon kunna göra det? Hennes sons öde skulle gripa även henne. Hennes eget liv skulle förbindas till honom. Hon som födde honom skulle också vara med vid korset, vid hans död. Men inget av detta vet hon förstås något om nu.

Man skulle kunna säga att hon inte vet vad hon ger sig in på när hon ger sitt bifall: ”Må det ske med mig som du har sagt”. Hon gav ett helhjärtat ja till Guds kallelse, det fanns ingen tvekan hos henne. Hon litade på Gud mer än hon litade på sig själv. ”Jag vet kanske inte vad detta innebär” tänkte hon, ”men Gud vet, och han skulle inte begära något av mig som jag inte klarar av”.

Den här händelsen visar hur Gud samverkar med oss människor. När Guds son ska födas till världen söker han en moder. Vi är Guds medarbetare, hans medskapare.

Många idag har svårt att tro att Gud verkligen vill ta oss i anspråk och kalla oss till tjänst för sitt rike. Kan verkligen jag vara ett redskap för Gud? Kan Gud ha användning för mig?

När vi läser bibeln läser vi om kungar och profeter, apostlar och patriarker. Modiga män som utförde olika uppdrag för Gud. Det är ju skillnad på dem och oss tänker vi.

Men Maria var en fattig, vanlig ung kvinna, och när det allra viktigast behövde göras, när Gud själv skulle bli människa, är det henne Gud väljer.

På den tiden hade man nog inte väntat sig att just hon skulle bli kallad för en sådan här tjänst. Skulle det inte vara lämpligare att en prinsessa fick uppdraget, eller dottern till översteprästen?

Idag kanske många tänker att man måste vara väldigt religiös för att kunna ta till sig att man är kallad av Gud. Eller att man är anställd av kyrkan eller åtminstone förtroendevald. Men Gud kan oväntat kalla oss mitt i våra vanliga uppgifter, ja, han kallar oss *till* det som vi tycker är allt för vanligt.

”*Livet är det som pågår medan vi sysslar med annat*”, finns det en bok som heter. Det mesta som vi gör är ju till synes banala saker: ”handla, lämna barn på dagis, åka buss, spela fotboll, laga mat, dammsuga.” Men Gud vill att vi ska se det storslagna i detta. Livet är en gåva från honom och han kallar oss inte *från* detta livet utan *till* det. Vi tror lätt att just *våra* uppgifter i livet inte är så viktiga och går omkring och drömmer om vad vi istället borde göra av våra liv. Men vår kallelse är att upptäcka det liv vi har och leva det här och nu.

Maria tog på sig ett föräldraskap; att bli mamma. Det var i hennes fall inte vem som helst som hon skulle bli förälder åt, men till 90 % tror jag inte att hennes sysslor med barnet Jesus skiljde sig från andra mammors. Att vara förälder är alltid en stor och viktig uppgift. Att ha ett arbete är en annan uppgift som vi är kallade till. Eller att ha ett uppdrag i en förening eller hjälpa till med något annat. Gud kallar oss att se våra vardagssysslor som en del av livet, det som pågår här och nu, vi får se det som ett uppdrag från honom själv.

När Maria sa ja till Gud, var det samtidigt ett ja till mänskligheten. Det var ju genom henne som hela mänskligheten frälstes när hon födde världens frälsare. När man tjänar Gud, tjänar man också människor, det finns ingen motsättning där. Marias uppdrag var unikt men det vi kan lära oss av henne var hur rakryggat och orädd hon tar på sig något som hon inte kan överblicka. Hennes helhjärtade ”ja”, det var detta som gav henne lugn och trygghet att möta sitt livs uppgift och i detta är hon en förebild för oss alla.